

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ở bất kỳ trại cải tạo nào, chính sách tầy nã của cộng sản cũng y hệt nhau, được áp dụng một cách triệt để dưới hình thức ‘đầu đội chủ trương, tay cầm chính sách, chân đi nghị quyết’, buộc mọi trại viên phải nhất quyết thực hiện 4 điều tâm niệm và 36 nội quy của trại. Tù nhân nào ngoan ngoãn tuân thủ sẽ lãnh được phần thưởng (như ân xá, ân giảm, tăng mức ăn, được tiếp gia đình...), tù nhân nào bướng bỉnh vi phạm sẽ bị trừng phạt (như tăng án, giam trong phòng kỷ luật, giảm mức ăn, cắt thăm nuôi...). Tất cả hệ thống cải tạo ấy bắt đầu bằng những chữ **phải** và những chữ **cấm**.

Phải thành thật thú nhận tội lỗi của mình - **Phải** tố giác âm mưu của đồng bọn - **Phải** quyết tâm học tập tốt - **Phải** lao động tốt - **Phải** chấp hành nội quy của trại... **Cấm** mưu toan trốn trại - **Cấm** tụ tập nổi loạn - **Cấm** liên hệ linh tinh - **Cấm** mua bán đồ đạc - **Cấm** thực hành tôn giáo - **Cấm** học các ngoại ngữ... Tất cả đều là những luật hình sự, nghĩa là cứ lén lút vi phạm, hễ không bị bắt gặp thì không có lỗi. Nhiều tù nhân ngây thơ tin rằng tùy thuộc vào những thành tích học tập tốt, lao động tốt, chấp hành nội quy tốt, mình sẽ sớm được đoàn tụ với gia đình. Thậm chí có kẻ bán rẻ lương tâm, đi rình mò anh em đồng cảnh có gì sai trái rồi báo lại với giới cai tù, nghĩ rằng với những công trạng như thế sẽ sớm được thả về. Tất cả đều lầm to ! Quá ngây thơ !

Qua những vụ án - nhất là vụ xử tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ gần đây - cả thế giới đã thấy rõ toà án cộng sản chỉ là những màn kịch đóng thật khéo mà thôi. Cuối năm 1979, phiên toà xử nhóm Liên Tôn của linh mục Vàng do Đặng Thanh ngòi ghé chánh án (tôi được hân hạnh dự phiên tòa ấy với tư cách bị cáo), ông ta đã có sẵn trong tay bản án do Đảng vạch ra cho từng phạm nhân. Ba ngày xử (tôi cố ý không dùng chữ xét xử bởi lẽ có xét gì đâu !) chỉ là màn trình diễn của những diễn viên múa rối mà thôi. Người dân, nghĩa là những ai bên ngoài tổ chức Đảng, dù tốt hay xấu, dù lập công hay phạm tội, cũng không mấy may gì ảnh hưởng tới Đảng cả. Nói thẳng ra Đảng chỉ lo cho Đảng, dân sống chết mặc bây !

Trong cuộc sống thiêng liêng, chúng ta dễ áp dụng cách sống đạo ‘hình sự’ như trên vào những liên hệ với Thiên Chúa. Bởi thế, Đức Giêsu trước khi về trời, đã hứa gửi xuống một Đấng giúp uốn nắn tâm hồn chúng ta. Nếu không có Đấng ấy phù trợ, chúng ta sẽ ‘giữ’ đạo bằng cách giữ những chữ **phải** và những chữ **cấm**. Nào là **phải** thờ phượng Thiên Chúa, **phải** giữ những ngày Chúa nhật, **phải** thảo kính cha mẹ, **phải** yêu thương tha nhân như yêu thương chính mình.... Rồi đến : **Cấm** giết người, **cấm** làm điều dâm ô, **cấm** ăn cắp, **cấm** làm chứng gian... “*Nếu anh em yêu mến Thầy, anh em sẽ giữ các điều răn của Thầy*”. Một điều cần phải uốn nắn lại trong não trạng sống đạo của chúng ta là : Không phải nhờ việc chúng ta tuân giữ các giới răn nêu trên mà Thiên Chúa mới yêu thương chúng ta, thật là sai lầm khi nghĩ như vậy.

Tình yêu chỉ có thể đáp trả lại bằng tình yêu. Từ muôn đời, Thiên Chúa đã yêu thương chúng ta, đã dệt nên thân xác và hình hài mỗi người chúng ta, đã biết từng tên của mỗi người trước khi chúng ta chào đời. Ngài đã yêu thương cách vô bờ bến và vô điều kiện, và vì là Thiên Chúa nên tình yêu ấy không hề thay đổi. Xin đừng ngây thơ tin rằng khi chúng ta sống tốt bằng việc tuân giữ các giới răn của Chúa thì Ngài yêu thương chúng ta hơn, ngược lại, nếu chúng ta sống không tốt, không tuân giữ các giới răn thì Ngài sẽ bớt thương yêu, thậm chí ghét bỏ và trừng phạt chúng ta. Thiên Chúa là một mâu nhiệm, mà Thiên Chúa là tình yêu, nên tình yêu của Ngài cũng là mâu nhiệm, đầu óc con người không thể hiểu thấu. Biết giới hạn của chúng ta nên Chúa Giêsu ân cần xin Cha Ngài ban cho chúng ta một Đấng Bảo Trợ để giúp uốn nắn tâm hồn chúng ta.

Không phải Thiên Chúa yêu thương chúng ta do việc chúng ta sống tốt, nhưng bởi vì Ngài rất tốt (toàn thiện, toàn chân, toàn mỹ). Thử nghĩ trên trên đời này, nếu biết có ai yêu thương chúng ta hết lòng, cảm giác chúng ta thế nào ? Phản ứng chúng ta ra sao ? Chắc chắn chúng ta sẽ vui lòng đáp lại tình yêu ấy không hề do dự. Mà dù cho chúng ta có vụng về trong khi đáp lại, chúng ta cũng không sợ ‘người kia’ sẽ bớt yêu thương mình, tôi nghĩ đó mới là tình yêu phó thác và tin tưởng, chính đó là động lực khiến chúng ta vui sống.

Vậy, nếu có ai hỏi : Niềm tin vào Thiên Chúa bao gồm việc gì nhỉ ? Đối với tôi, câu trả lời rất đơn giản, đó là cảm nhận sự vĩ đại và quyền năng của Thiên Chúa qua tình yêu Ngài dành cho mỗi người chúng ta, và đáp lại bằng cách luôn sống trong tình yêu của Ngài cả khi chúng ta nhận ra sự tội lỗi yếu đuối của mình, và không để lòng bị dao động khi nghịch cảnh và đau khổ kéo đến, vì dù chúng mình có ra sao, có làm gì đi nữa, thì mỗi người đều được Ngài yêu thương cung chiều cách độc nhất vô nhị.